

Arrest

nr. 338 506 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANDECASTEELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart op 10 oktober 2024 het Belgische grondgebied te hebben betreden en legt op 21 oktober 2024 bij de stad Kortrijk, op voorlegging van een door Duitsland afgegeven reisdocument en een Duitse verblijfstitel, een aankomstverklaring af.

1.2. Verzoekster dient op 25 november 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belgische man. Zij voegt bij haar aanvraag onder meer een Deense huwelijksakte van 3 oktober 2023. Op 26 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met [K., R.] [RR ...] van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van aangehaalde echtgenote van meneer, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 stelt op zijn beurt dat: De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

(...)

Ter staving van de huwelijksband legt betrokkene een afschrift van een Deense huwelijksakte voor waaruit blijkt dat zij en de referentiepersoon op 03.10.2023 in het huwelijk getreden zijn te [T.] (Denemarken). Er werd niets voorgelegd waaruit kan blijken om welke reden betrokkene en de referentiepersoon hun huwelijk in Denemarken hebben afgesloten, noch of er enige band of link is met Denemarken bij één van hen beiden (voorheen gewoond, familie in Denemarken, tewerkstelling in Denemarken etc.). De referentiepersoon heeft de Belgische nationaliteit en is van Afghaanse herkomst. Hij verkreeg in 2021 de erkenning van de vluchtelingenstatus door het CGVS en op 11.09.2024 de Belgische nationaliteit, zo blijkt uit zijn rijksregister. De betrokkene heeft de Afghaanse nationaliteit en legt bij de aanvraag een verblijfskaart en een reisdocument voor vluchtelingen uit Duitsland voor. Uit niets blijkt dat de betrokkenen enige band met Denemarken hebben. Betrokkenen zijn aldus naar Denemarken gereisd om te huwen.

Artikel 27, §1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt door alle overheden zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 21 (openbare orde exceptie) en 28 (Bewijskracht van buitenlandse authentieke akten). De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Om te kunnen huwen in Denemarken moet een aanvraag worden ingediend bij 'The Agency of Family Law' (Deens: 'Familiieretshuset'). Op basis van een onderzoek op de ingediende huwelijksaanvraag via de website van 'The Agency of Family Law' en de toegevoegde documenten wordt al dan niet een certificaat van huwelijksstatus ('Certificate of marital status'; Deens: 'prøvelsesattest') uitgereikt. Dit certificaat, waarvoor dient te worden betaald, is 4 maand geldig, binnen welke termijn een huwelijk dient te worden voltrokken. Uit de voorwaarden en de voor te leggen documenten bij een huwelijksaanvraag, zoals vermeld op dezelfde website van 'The Agency of Family Law', blijkt dat er niet standaard een attest van ongehuwde staat dient te worden voorgelegd. De website vermeldt dat bepaalde documentatie dient te worden toegevoegd, zoals een bewijs van eerder huwelijk of wettelijk geregistreerd partnerschap. Verder stelt de instructie dat de informatie die wordt toegevoegd gebeurt onder een beëdigde verklaring van de aanvragers. Het is met andere woorden een verantwoordelijkheid van de aangever zelf, en indien deze niet wordt toegevoegd, impliceert dit dat de aanvragers voordien niet gehuwd/wettelijk samenwonend waren. Volgend uit het voorgaande is dit in feite een verklaring op eer van de ongehuwde status, die niet standaard wordt geverifieerd door objectieve documenten. De website vermeldt dan wel dat 'The Agency of Family Law' eventueel bijkomende stukken kan opvragen, het is geen standaard vereiste, en berust dus op de welwillendheid van de aanvrager om dit al dan niet toe te voegen.

Op zich is het volgens het naar Deens recht toegestaan om een huwelijk af te sluiten zonder het voorleggen van een bewijs van ongehuwde staat. Hoewel de voorgelegde huwelijksakte naar de wetgeving van Denemarken rechtsgeldig is conform artikel 47 WIPR, dient er op gewezen te worden dat Artikel 46 WIPR het recht dat van toepassing is op de grondvoorwaarden van het huwelijk stipuleert. En dit is het recht van de

Staat waarvan de persoon de nationaliteit draagt bij de voltrekking van het huwelijk. Elke echtgenoot is derhalve onderworpen aan zijn of haar eigen nationale recht.

Referentiepersoon is een Belgische onderdaan; overeenkomstig artikel 46 WIPR is dusdanig evenzeer het Belgisch recht van toepassing wat betreft de grondvoorwaarden van het huwelijk. Eén van de grondvoorwaarden tot huwen naar Belgisch recht betreft het niet gehuwd zijn of niet wettelijk samenwonend zijn, tenzij het dezelfde partijen betreft (artikel 147 [oud] Burgerlijk Wetboek). Bovendien bepaalt het Belgisch [oud] Burgerlijk Wetboek in de wetsartikelen 147 en 161 dat de toekomstige echtgenoten een bewijs van geen huwelijksbeletsel, van ongehuwde staat of een bewijs moeten leveren van de ontbinding of nietigverklaring van een eventueel vorig huwelijk om in het huwelijk te kunnen treden met elkaar. De betrokkene is een Afghaanse onderdaan; overeenkomstig artikel 46 WIPR is dusdanig evenzeer het Afghaans recht van toepassing wat betreft de grondvoorwaarden van het huwelijk. Artikel 85, punt 3 van 'Civil Code of the Republic of Afghanistan' (vertaling) stelt dat er een tijdelijk verbod rust op het huwelijk voor vrouwen die reeds getrouwd zijn, of zich in de wachtperiode na echtscheiding bevinden. Punt 2 van datzelfde artikel stelt ook dat er een verbod geldt op huwen voor vrouwen die reeds drie maal gescheiden zijn. Uit artikel 86 BW Afghanistan blijkt anderzijds dat mannen onder bepaalde omstandigheden wel met meerdere vrouwen kunnen huwen, echter ook onder de voorwaarde uit artikel 85 dat de vrouw niet reeds gehuwd zijn. De ongehuwde status van de vrouw tot toetreding van het huwelijk is dus een primordiale huwelijksconditie volgens het Afghaans BW. Uit de website van 'The Agency of Family Law' blijkt echter dat het leveren van een dergelijk bewijs van ongehuwde status tot het bekomen van een huwelijksvergunning niet vereist is. Bijgevolg kunnen we niet uitmaken of conform Artikel 46 WIPR aan deze grondvoorwaarde tot huwen naar Belgisch en Afghaans recht voldaan is ten tijde van de aanvraag van de huwelijksvergunning en bijgevolg het moment van het afsluiten van het huwelijk.

Het huwelijksinstituut is een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel. Een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

Artikel 28, §1 WIPR stelt verder:

Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet:

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. (eigen onderlijning)

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen die de Deense autoriteiten (zijnde 'The Agency of Family Law') hebben gedaan bij de huwelijksaangifte van de betrokkene, niet hebben kunnen uitsluiten dat de betrokkene niet reeds gehuwd of samenwonend was op het moment van de huwelijksaangifte, wat strijdig is met de grondvoorwaarden art. 147 BW van België en art. 85 BW van Afghanistan. Om die reden weigert de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van artikel 27 WIPR, in combinatie met art. 21 WIPR (openbare orde vereiste) en art. 28 WIPR (Bewijskracht van buitenlandse authentieke akten) de huwelijksakte dd 03.10.2023 van het huwelijk dat werd afgesloten te Denemarken te aanvaarden, daar deze onverenigbaar is met de openbare orde.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RvV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Gelet op al het voorgaande weigert de dienst Vreemdelingenzaken aldus de voorgelegde huwelijksakte te aanvaarden. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht op basis van art. 40ter VW en art. 44 KB.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheids-beginsel en van “[h]et beginsel van [a]fdoende motivering”.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“1.

Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

2.

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden voor het bekomen van het verblijfsrecht op basis van art. 40 Ter VW en art. 44 KB.

De beslissing bevat nauwelijks 2 pagina's.

Verzoekster werd manifest niet op een rechtmatige uitvoerige en voldoende wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015) en zeker niet overeenkomstig de specifieke waarborgen die aan een persoon van zijn toestand dienen te worden toegepast. Verzoeker beschikt over beperkte communicatiemiddelen onafhankelijk van de taal die wordt gebruikt.

3.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]” RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELEUNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu een grondige analyse uit te voeren.

4.

De elementen waarop de bestreden beslissing werd genomen zijn niet toereikend bewezen en het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten zijn geenszins aangetoond.”

2.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan zij is genomen. Verweerder stelt zo vast dat verzoekster een gezinsherenging beoogt als echtgenote van een Belgische man en in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat zij ter staving van haar huwelijksband een Deense huwelijksakte van 3 oktober 2023 voorlegt. Verweerder stelt vast dat geen van de betrokkenen een band of link met Denemarken heeft en niets wordt voorgelegd inzake de reden waarom het huwelijk in Denemarken werd aangegaan. Verweerder gaat verder in op de huwelijksprocedure in Denemarken en stelt vast dat hierbij niet standaard een attest van ongehuwde staat moet worden voorgelegd. Hij wijst er vervolgens op dat artikel 46 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk voor elke echtgenoot worden beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft en gaat in op de grondvoorwaarden van

zowel het Belgische recht (referentiepersoon) als het Afghaanse recht (verzoekster). Verweerder weigert de buitenlandse huwelijksakte te erkennen en dit op grond van volgende determinerende motivering: *“Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen die de Deense autoriteiten (zijnde ‘The Agency of Family Law’) hebben gedaan bij de huwelijksaangifte van de betrokkene, niet hebben kunnen uitsluiten dat de betrokkene niet reeds gehuwd of samenwonend was op het moment van de huwelijksaangifte, wat strijdig is met de grondvoorwaarden art. 147 BW van België en art. 85 BW van Afghanistan. Om die reden weigert de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van artikel 27 WIPR, in combinatie met art. 21 WIPR (openbare orde vereiste) en art. 28 WIPR (Bewijskracht van buitenlandse authentieke akten) de huwelijksakte dd 03.10.2023 van het huwelijk dat werd afgesloten te Denemarken te aanvaarden, daar deze onverenigbaar is met de openbare orde.”*

Deze uiteenzetting is pertinent en draagkrachtig en verschaft verzoekster het genoemde inzicht waardoor zij in staat kan worden geacht om de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zij toont alleszins het tegendeel niet aan met haar niet-onderbouwde betoog als zou de bestreden beslissing ontoereikend zijn gemotiveerd of nog haar bemerking dat deze beslissing *“nauwelijks 2 pagina’s”* bevat.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2. Verzoekster voert verder een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij beperkt zich echter tot een theoretische uiteenzetting en een wel zeer algemeen betoog dat geen grondig onderzoek zou zijn gebeurd, dat de elementen waarop de bestreden beslissing steunt niet toereikend zouden zijn bewezen en dat *“het bewijs van het waarborgen van de fundamentele rechten van verzoeker in het proces van vaststelling van bovenvermelde feiten [niet is] aangetoond”*. Dit alles wordt echter helemaal niet op een concrete en begrijpelijke wijze toegelicht. Verzoekster neemt ook nergens concreet de moeite om in te gaan op de werkelijke motieven van de bestreden beslissing en brengt geen betoog naar voor dat van aard is te kunnen aantonen dat deze motieven uitgaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze zijn tot stand gekomen. Een schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet concreet aangetoond.

2.1.3. Waar verzoekster de hoorplicht geschonden acht, wijst de Raad er nog op dat in het kader van een aanvraag in beginsel moet worden aangenomen dat de aanvrager bij het indienen ervan reeds de mogelijkheid heeft gehad om alle volgens hem nuttige gegevens en stukken voor te leggen aan het bestuur. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat verzoekster naar eigen zeggen beschikt over beperkte communicatiemiddelen, wat zij bovendien niet verder toelicht. Verzoekster toont ook niet aan dat er in haar geval alsnog concrete redenen speelden dat zij alsnog over enig aspect bijkomend had moeten worden gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien kan verzoekster enkel dienstig een schending van de hoorplicht aanvoeren voor zover zij ook kan aantonen dat zij verweerder nog informatie had kunnen geven die hem zou hebben behoed voor een vals beeld van de feiten of die zijn appreciatie van de feiten had kunnen beïnvloeden, informatie kortom die het beslissingsproces had kunnen beïnvloeden. Verzoekster toont echter niet aan dat zij nog dergelijke informatie had kunnen verstrekken (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

2.1.4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“5.

Door haar geestelijke en psychologische toestand, is de uitvoering van de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 en artikel 8 EVRM.

Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoekster familieleden heeft die over geldige Belgische verblijftitels en rechten om in België te verblijven beschikken in casu is dit zijn partner. In casu wenst zijn partner alles te doen.

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 3 EVRM doordat hij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in bij een terugkeer.

6.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van lidstaten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een dergelijke beslissing.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen of een inreisverbod zoals in casu. (dit laatste reed s) Verzoekster maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die in België langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

Verzoekster beschikt over een gezinsleven in België.

De beslissing is bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM."

2.2.1. De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is en hierin geen terugkeerverplichting wordt opgelegd. Evenmin gaat de bestreden beslissing gepaard met een dergelijke beslissing. Aldus blijkt niet dat verzoekster dienstig een schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering, of van artikel 3 van het EVRM, dat een verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen vaststelt. Wat deze laatste aangevoerde schending betreft, beperkt verzoekster zich ook tot een wel zeer algemene verwijzing naar *"haar geestelijke en psychologische toestand"*, zonder dit te duiden of in dit verband een begin van bewijs voor te leggen. Evenmin duidt zij hoe dit er toe zou leiden dat de bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van haar partner in België is evenmin van aard een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen vaststellen.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster wijst op een gezinsleven met haar Belgische partner in België.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied bevat, zodat deze beslissing op zich niet maakt dat verzoekster wordt gescheiden van haar partner. Enkel wordt haar de gevraagde verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie geweigerd, omdat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet wordt erkend in België wegens strijdigheid met de openbare orde.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan. Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de wettelijk voorziene voorwaarden om een gezinshereniging te kunnen genieten. Verzoekster maakt ook niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing alsnog op onevenredige wijze zou ingrijpen in het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of familieleven. Niets verhindert verzoekster en haar partner om in België een huwelijksprocedure op te starten of een dergelijke procedure in Duitsland te doorlopen. Haar partner kan steeds vrij reizen tussen België en Duitsland en verzoekster kan op regelmatige tijdstippen op bezoek komen in België, en dit nog daargelaten de mogelijkheden van contact via de moderne communicatiemiddelen. Verzoekster wijst verder opnieuw op *"haar geestelijke en psychologische toestand"*, zonder dit concreet te maken of in dit verband een begin van bewijs voor te leggen. Evenmin legt zij op een begrijpelijke wijze uit hoe dit leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van voormelde verdragsbepaling niet aan.

2.2.3. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftientwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------